

Juha Vuorinen

Kirjoittaja on kirjailija ja radiotoimittaja

Noloin tapani

Päädyin iltapäivälehdessä haastatteluun, jossa minulta tivattiin paljastusta noloimasta tavastani. Kukapa ei tällaisen kysymyksen edessä yrittäisi jollain tavalla kiillottaa julkista kuvaansa ja jättäisi varmasti paljastamatta mahdolliset huorissa käynnit tai dipsomaaniset juopottelusessiot. Viisainta olisi kertoa kuinka noloa on sauvakävellä sunnuntaiaamuna kello kuusi ja syödä sen jälkeen täysjyväpuuroa. Itse en lähtenyt näin hohdokkaille kujille vaan päätin olla rehellinen ja kertoa totuuden. Noloin tapani on aina tilaisuuden tullen säikäyttellä ihmisiä.

On paikallaan paljastaa, ettei kyse ole mistään viattomasta pilailusta vaan täysvartisesta suunniltaan säikäyttelystä. Haluan referoida tapahtuman, joka tapahtui ollessani 12-vuotias. Äitini oli sijoittanut työpöytänsä pihanpuolisen ikkunan ääreen, jotta hän saattoi työn ohessa harjoittaa sivusilmäällä inhoamaani pihapoliisin sivutointaan. Päätin antaa hänelle mojovan opetuksen hiipimällä takapihan kautta rappuun, sipsuttamalla sukkasillani yläkertaan, avaamalla hiljaa oven ja siirtymällä äänettömästi rikospaikalle.

Töihinsä syventynyt äitini oli tyystin tietämätön ainoan poikakultansa riemastuneesta läsnäolosta. Hiivin kuin Navajo-intiaani keittiöön, kaivoin ääneti kaksi kookasta emalista kattilankantta ja yritin riemunkyöneleet silmissä nieleskellä sisälläni kuplinutta tirkkumisryöppyä. Edessä oli enää lyhyen konserttini vaativin osa, päästä paljastumatta estradille.

Hiivin panterimaisen notkeasti pahaa aavistamattoman kirjanpitohirmun selän taakse, levitin käteni kuin venäläisen paraatin lautasten soittaja ja paiskasin kattilan kannet yhteen melko tarkasti äitini pään takana.

Se ei ole muuten paskapuhetta, että ihmisen hiukset voivat todella nousta pystyyn. Ei äitini sentään miltään promoottori Don Kingiltä näyttänyt, mutta sellaisen jämäkän sentin tyvikasvun sain aikaiseksi. Olisi varmasti kohtuutonta jättää tässä vaiheessa tarinaa kertomatta äitini ensimmäinen kommentti raikuneesta tervehdyksestäni.

–Mä vielä joku päivä tapan sut!